

PRIKKEN IN MIJN KASTJE

Van Creveldkliniek

UMC Utrecht

Hoi, ik ben Laurens.
Ik ben in het ziekenhuis.
Ik kom hier best vaak.
Dat vind ik niet erg, want ze hebben hier
leuk speelgoed.
Straks krijg ik een prik in mijn Port-a-Cath.
Dat is een kastje onder mijn huid.

De zuster komt mij halen.
Samen met mama ga ik naar de prikkamer.
Daar staat een tafel waar ik op moet gaan liggen.
De zuster doet mijn schoenen uit.

Ik wil liever blijven zitten, maar dat mag niet.
Mama is bij mij en helpt mij met uitkleden.

De zuster gaat mij prikken in mijn Port-a-Cath.
Als ik stil lig, is het snel klaar.
Eerst maakt ze mijn huid schoon met alcohol.
Brrr, dat is koud en het stinkt een beetje.

In de prikkamer is een DVD-speler.
Omdat ik stil moet liggen, zet de zuster een filmpje aan.
Ik mag kiezen welke film ik wil kijken en vergeet
bijna dat de prik eraan komt.

Daar komt de prik.

“Ben je er klaar voor Laurens?”, vraagt de zuster.

“Ja”, zeg ik en de zuster prikt.

Ik lig heel stil.

Mama zegt dat ze trots op mij is.

Aan de naald zit een slangetje.
Aan dat slangetje zit een spuit met zout water.
Via het slangetje spuit de zuster dat in mijn kastje.
Als de spuit leeg is, gaat er een andere spuit aan.
Hier zit het stollingsmiddel in.

De zuster spuit nog wat zout water achter de stolling aan.

Bij de laatste spuit helpt mama ook mee.

Mama spuit en de zuster telt.

Een, twee, drie en ze trekt de naald uit het kastje.

Hihi, ik word een beetje nat, mama stopt snel met spuiten.

Zo, klaar!

Het is weer gebeurd.

De zuster drukt een droog gaasje tegen mijn PAC tot het niet meer bloedt.

“Je bent een flinke knul Laurens”, zegt de zuster. Ik vind het wel leuk dat ze dat zegt.

De zuster schrijft iets op in een boekje en plakt er een stickertje bij.

“Dat is belangrijk”, zegt ze.

“Dan kan ik de volgende keer zien welk stollingsmiddel je hebt gehad.”

Mmm, ik pak een paar tumtummetjes.
Van de zuster mag ik best even snoepen.
"Je hebt wel wat lekkers verdiend", zegt ze.

Mama geeft mij een knuffel en trekt mij mijn kleren weer aan.
Ik wil eigenlijk nog niet weg, want de film is nog niet afgelopen.

Ik ga weer met mama naar huis.
"Dag Laurens, tot ziens", zegt de zuster.
"Daag", zeg ik, "mag ik de volgende keer de
film afkijken?"

Colofon

januari 2017
Multimedia UMC Utrecht

Tekst
Van Creveldkliniek

Fotografie
Mirjam Verschoor

Ultimo 1247444

DOEG

Tot de volgende keer!